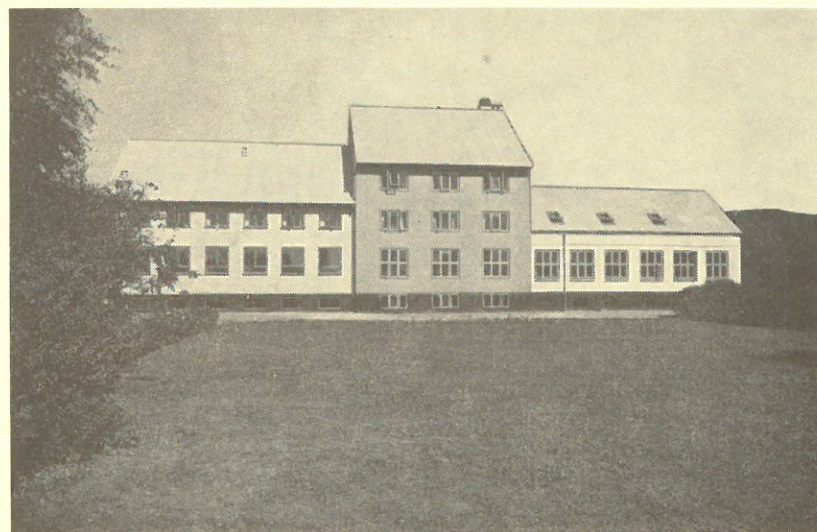

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES

Aarsskrift

1959

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
AARSSKRIFT

1959

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET
1959

INDHOLD

Min Moder	<i>Hans Jakobsen</i>
Skyggen —	<i>Hans Jakobsen</i>
Den højes tale	<i>Jeppe Buhrkall</i>
Aage Boelskifte	<i>Hans Jakobsen</i>
Byggeriet	<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>
Aaret, der svandt	<i>Hans Jakobsen</i>
— som man ser det	<i>Bente og Jakob</i>
Norgesturen	<i>Karen Søndergaard</i>
Meddelelser	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

Min Moder

(Tale ved Mors begravelse fra Magleby Kirke 9. april 1959)

Jesus talte saa ofte til sine disciple om glæde, og da hans bortgang fra verden nærmede sig, blev hans tale bestandig mere indtrængende.

Dette har jeg talt til eder, for at min glæde skal bo i eder, og for at eders glæde skal være fuldkommen, siger han, da han sidste gang talte til disciplene.

De oplevede glæden i Jesu følge, og aldrig ønskede de deres tidligere tilværelse tilbage, selv om deres Herre og Mester ikke havde det, hvortil han kunne hælde sit hoved. De fyldtes med undren, naar de saa ham øve sit herredømmes store magt i ørken og paa søen, ved sygeleje og ved dødsbaare, de glædede sig over hans gerninger, og de glædede sig, fordi de selv maatte være i hans varetægt og kærlighed.

Men den dag, følgeskabet sluttede, var det ogsaa slut med deres glæde. Den forvandlede sig paa faa timer til den dybeste sorg. Han, der elskede dem, kunne ikke længer skærme dem. Hele grundlaget for deres liv skred i disse forfærdelige timer.

Derfor er evangeliet, som vi hørte i søndags, saa rigt og oprejsende. Jesus kom, da de sad hensunkne i sorg og angst, og sagde: Fred være med eder. Hver søndag har sit glædelige budskab til os, men første søndag efter paaske bringer evangeliet om disciplenes store glæde over selv at se og høre den opstandne Frelser.

Det er bange sjæles hvilestavn, at Jesus Kristus kommer i dag som dengang gennem lukte døre — kommer og forvisser os om, at vi trods sorg og savn kan være glade, fordi vi stadig er i hans varetægt og kærlighed. Naar menneskelivets glæder falmer som blomsten og som løvet, og vi fornemmer verdens onde vejr og barske bølgeslag, staar dette alene fast og er vort eneste haab, at Gud har talt til os, for at hans glæde skal bo hos os, og for at vor glæde skal være fuldkommen ved hans opstandelse fra de

døde. Det er ordet om syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv, som han talte til os i vor daab.

Det er det eneste blivende, mens tiden svinder:

ene Guds naade urokke staar.

Alt andet i verden slipper op, det ene efter det andet, og til sidst er det sluppet op altsammen.

Saa er vor lod paa verdens ø.

Jeg mindes en augustaften i 1923, den sidste aften, før jeg forlod mit barndomshjem her hjemme paa Langeland for at rejse til seminariet. I mørkningen gik jeg en lille afskedstur gennem haven og om husene. Der var saa meget at sige farvel til. Det var første gang, jeg rigtigt oplevede, at noget slap op, men saadan maatte det være.

Alt det, jeg forbandt med ordene tryghed og omsorg, hørte denne plet til, hvor Far og Mor »med ærlig id og ydmyg tro, de stred for børn og bo«, og den lille stue derinde, hvor vi hvert aar, naar julelysene tændtes, sang: Juleaften, du er skøn — med de dejlige linier »der os sanker Gud i læ under livets palmetræ«. Nu er det længe siden, men jeg vil, saa længe jeg lever, tænke med den dybeste taknemmelighed paa Far og Mor og paa, hvad de gav os to børn i det lille hjem derude i Rødby ved Tranekær. Der var der en aaben dør mellem barndomshjemets tryghed og »dine vingers skygge«. Det har været min hjælp paa alle mine veje.

Jeg har de sidste aftener siddet og læst mange af Mors breve. Hvor var hun trofast til at skrive og til at fortælle om det herhjemme, og omsorgen, man kendte fra barnearene, gaar igen dem alle. Mange af brevene er over tyve aar gamle og altsaa skrevet i det gamle hjem. Der er breve til jul og til vore og børnenes fødselsdage, og fælles for dem alle er, at de er bestemte til at glæde. Var der sygdom eller skuffelse, blev det gerne »glemt«, til det var overstaaet. Vi skulle i hvert fald spares længst muligt. Med særlig glæde fortalte Mor om turene til Magleby og Stidsholt: »Far og jeg var saa glade for besøget oppe hos jer, og vi var slet ikke trætte af rejsen«, staar der i et af brevene fra den tid.

Men det slap op for dem. Mor blev syg, Fars kræfter tog af. Nu var de trætte og kunne ikke mere passe det altsammen. Men Gud gav dem nogle gode aar derefter, og vi er saa taknemmelige for den lyse eftersommer, de fik her ude i Esthers og Kaares nye hjem, — ogsaa den slap op. Fars tid blev forbi, men Mor bar det med taalmod og tro. I de sidste aar var det dog tydeligt, at det nu var mod aften, og dagen hælder.

Det sikreste af alt var et lille brev fra Mor, naar »Langelands-pakken« kom til jul, men sidste jul maatte vi savne det. Atter var noget sluppet op.

For ni aar siden var vi samlet om Fars baare her i kirken, og nu, lige efter paaske, følger Mor efter.

Dødsbudskabet kom lige saa pludseligt og mere uventet end Fars. Her maa vi sande, at et lidet aandefang kan ende al vor gang. Naar vi sagde farvel de sidste gange, kunne det jo ikke undgaas, at den tanke meldte sig, at det maaske var sidste gang. Men tanken var ikke rigtig virkelighed.

Nu blev der saa ikke undt nogen tid til farvel — og tak for alt det, som Mor fortjente tak for.

Herude paa Magleby kirkegaard bliver Mor stedt til hvile ved siden af Far i det smukke gravsted. De samme trofaste og gode hænder, der hjalp og støttede Mor lige til hendes sidste stund, vil pleje og værne det sidste hvilested. Der er saa fredfyldt mellem grave, men Gud ske lov, at vi ikke skal trøste os med graves fred, men maa høre livets og opstandelsens evangelium.

Naar Mor kunne bære savn og sygdom, som hun har gjort det, var det, fordi ordet fra Gud var hendes trøst og glæde. Hun stolede paa ham, der kommer gennem lukte døre med fred til forsagte og trætte. Hun troede paa hans varetægt og kærlighed, og at han ville være hos hende, naar alt andet slap op.

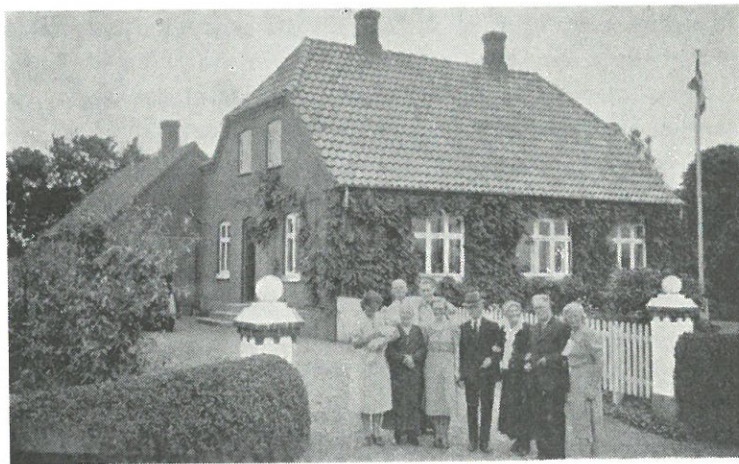
For os, der stod Mor nærmest, er det vemodigt at tænke paa, at hun ikke længer er blandt os. De sidste aar kom hun meget lidt uden for hjemmet, og de sidste maaneder følte hun sig for træt, saa hun maatte holde sengen, men fra sin lille stue fulgte hun os i tankerne.

Mor var saa stille og beskeden i sin færd og saa mild og kærlig over for os alle, og vi har saa meget at takke hende for. Nu vil vi glæde os ved alle de gode minder og takke Gud for alt, hvad han gav os gennem Mor.

Med den gamle salme, der har saa nær tilknytning til vor barndomsegn, vil vi saa sige hverandre farvel og bede om, at Guds fred maa være med os alle i gry og i kvæld.

O, hjælp os, Gud Fader,
o, hjælp os, Gud Søn,
saa glade vort løb vi fuldende.
Gud Helligaand, himmelske trøster i løn,
lad kærlighedsluerne brænde,
at vi kan med lyst
og mod udi bryst
saa kæmpe, at kronen vi vinde.

Hans Jakobsen.

Fra hjemmet i Sædballe

Skyggen —

Dette er ikke en oversigt over efteraarets nye bøger. Her omtales kun tre af dem, og bogmarkedet er stort. Det er heller ikke en anmeldelse af nedennævnte, men et forsøg paa sammenstilling, som vi er fortrolig med det fra morgenforedragene, hvor det var værker fra forskellige tidsperioder, der blev bedømt i sammenhæng. Forfatterne til disse tre bøger er forskellige i deres syn paa mange ting, handlingen udspilles forskellige steder, skyggen, der falder over personernes liv, er heller ikke den samme, men den er der.

Poul Ørum møder paa syvende aar med en roman: Skyggen ved din højre haand. Naar man for et par aar siden efter læsningen af »Det gyldne rav« lagde hans bog tilside, var det med blandede følelser. Ville forfatteren fortsætte ad den bane, han der var slaaet ind paa, kunne man ikke ønske ham nogen stor digterproduktion, og man ville undre sig, om hans anmeldere fortsat kunne tiltænke Poul Ørum Nexøs og Pontoppidans ledige stol.

Hans nye bog glæder man sig over. Det er en roman med spænding og fart over feltet, men først og fremmest udmærker den sig ved fine og kloge skildringer af mennesker i et forstadskvarter i København. Hviler der end en tung skygge over flere personers liv, vil man aldrig finde paa at kalde det en trist bog — tværtimod. Der er 234 sider, og der er ikke een for meget.

Skyggen følger Richardt Hagen. Han kan ikke præstere nogen fin straffeattest, han har taget af kassen hos en isenkræmmer, hvor han var ekspedient, og det kostede ham fire maaneder. Nu slider han trapper for at sælge persienner og elektriske varmeovne, og han vil aldrig blive nogen god sælger. De folk, han kommer ud til, kender ikke noget til hans fortid, det gør derimod Esther, hans kone, og hun benytter denne viden skaanselsløst, naar Richardt kommer hjem fra sine ture uden resultater og uden penge. Richardt Hagen søger ærligt og reelt at faa rettet sin økonomi op og at redde hjemmets lykke, det sidste naar han, det første er han ogsaa paa vej til, men saa kommer en ny skygge.

Salon Theo hedder en damesalon ude i de nye karreer. Indehaveren er Theo Mørner, hun er frasepareret og har ikke orden paa nogen ting, salonen passes af andre. Personlig er hun et reelt og rart menneske. Hun er imidlertid bestandig udsat for et saa stærkt psykisk pres, der for længst ville have nedbrudt de fleste andre. Hendes tidligere mand, den i alle henseender modbydelige Mørner, truer hende ved telefonopringninger og dræber hende tilsidst. I mellemtiden har Richardt Hagens og Mørners veje krydset hinanden. Bogens titel viser hen til Theo Mørner. Hun er af naturen et glad og velmenende menneske, der forfølges af skyggen, og man lærer meget om et saadant menneskes reaktioner.

De to hovedpersoner er ikke engle, de er heller ikke daarlige mennesker; de er som saa mange andre i vore dage, men af dem, der ikke suser ubekymret videre efter begaaede fejl.

I Henning Ipsens: Skrænten ved havet — møder vi mennesker fra et helt andet milieu. Elias kommer hjem fra Amerika og vil slaa sig til ro paa Bornholm. Først paa bogens sidste sider faar vi at vide, hvad der har ramt ham i Amerika. Han har slidt sig gennem staterne og har ogsaa tjent penge, men han faldt blandt røvere, svindlere, der gav gyldne løfter om at faa hans penge til at yngle, saa han kunne blive rig, inden han rejste hjem. Elias reddede kun rejsepengene, resten tog de fra ham, og han stak ild paa huset, hvor de holdt til.

Ingen herhjemme fik det at vide, men skyggen fra Amerika fulgte Elias.

Paa »Blæsmarken« i det fattige sogn med de stenede marker tager Elias fat efter brylluppet med smedens Gusta. Hun kendte ikke videre til Elias: »Hun valgte det selv, hun længtes efter at komme bort fra smedjen, men hun vidste ikke, at det var dette, hun valgte«. En mere sympatisk ung kvinde end Gusta vil det være vanskeligt at finde i nutidsdigtning, og hun havde fortjent en bedre skæbne, end den, hun fik i samlivet med den tvære, inde-sluttede slider, der aldrig beredte hende en glad dag. »Smuk var hun som Sarons rose — stærk i krop og sjæl«, og Gusta fik brug for al sin styrke. Ene maatte hun opdrage deres børn, mens Elias fremturede med alle sine mislykkede forsøg i marken. »Ingen-ting ordner sig« var hans valgsprog. Gusta er ikke som egnens

andre koner, »disse ærbare, rødsprængte koner med hvide forklæder over svære barme og maver, der kun med nød holdes inde af korsetterne«. Hun slider som de og alle de andre paa skrænten ved havet, men lige rank og ukuelig er hun trods alle skuffelser. Økonomisk ruin hænger som en trusel over den fattige gaard. Gusta ved det, men hun ved ogsaa, at livet skal leves trods alt.

I Ipsens bog er mange interessante personer, f. eks. den missionske lægprædikant, Jenus, der strider for at faa Gusta med i sin kreds, de godmodige Gothards, hos hvem der altid er beskidt, og hvor der altid lugter af katte; men naar man lukker bogen, er det med een eneste stor tanke: hvor er det dog godt, at der findes mennesker som Gusta, hun fik sin part af skyggen, men i barnlig tro til Gud og med ukueligt mod gik hun fremad med oprejst pande. Alene skildringen af Gusta gør Skrænten ved havet til en af efteraarets fine bøger, som man glæder sig til at læse snart igen.

Møllen ved havet — hedder en ny bog af Niels E. Nielsen. Milieuet er det samme, men problemet et andet. Torden-Kristen, bogens hovedperson, er meget ringe udstyret med evner, til gengæld har han en utømmet fantasi, og det fører Kristen ind i mange vanskeligheder.

»Der var ikke noget ved ham. En daglejer af de løseste, en, man brugte i høsten, naar alt mandskab var optaget. Halvgammel, henved de tres, en stor knokkel ganske vist, der nok kunne tage et tag, men...«. Det var landsbyens dom over Kristen. Selv beskæftigede han sig ikke med, hvad andre sagde. Naar de ville lade hans hund og hans hus i fred, forlangte Kristen ikke mere af livet. Men den dag, da en søndagsjæger skød hunden, gik Kristen løs paa manden. Nu forlanger man Kristen indlagt. Hidtil havde man hovedrystende hørt paa hans snak om skyer og træer, men nu erklærer den offentlige mening Kristen farlig for sine omgivelser. Efter en dramatisk jagt paa ham faar de ham indlagt paa hospitalet.

Kristen oplever dog at komme tilbage og faar nu en lille stue paa alderdomshjemmet. — Nu er han »den hvidhaarede mand med det dybt furede ansigt, hvori stormene havde lagt sig, og den lange søgen var endt«. Kristen havde oplevet livets storme,

havde altid staaet over for »kræfter, han ikke overkom«, skyggen fulgte ham troligt.

Møllen ved havet — er en smuk skildring af et menneske, der efter andres mening ikke duede. Forfatterens mening er en anden, der vist kan udtrykkes saadan: Jo, du duede, Kristen, du var den eneste menneskelige af dem alle i det lille landsbysamfund — de andre mistede deres menneskelighed, naar de blev store, voksne og kloge.

Vi har mistet Kaj Munk og Martin A. Hansen, men vi har stadig digtere, hvis bøger det er berigende at beskæftige sig med. Dansk skønlitteratur forøges hvert aar med læseværdige og gode bøger, der har et budskab til dette slægtled — det gælder ogsaa de her nævnte.

Hans Jakobsen.

Den højes tale

Havamal er et gammelt islandske skrift, oversat betyder havamal den højes tale — og da det er et hedensk skrift, bliver det: Odins tale.

Indholdet er sikkert ældre end selve skriftet, mærkeligt nok, men man må tænke på, at de mundtlige traditioner var i vikingetiden store, og indholdet kan være gået fra slægt til slægt i århundreder. Derfor kan man ikke datere skriftet nøjagtigt, men det menes at stamme fra det 11.-12. århundrede — eller fra den tid kristendommen blev indført og fik et betydeligt antal tilhængere.

Skriftet indeholder en opremsning af vikingetidens mentalitet og moral og kan godt regnes for en hedensk krampetrækning i brydningstiden mellem kristendom og hedenskab, inden den dør ud som bærende kultur.

Den højes tale må forstås med tilbørlig respekt for vore forfædre, og ikke mindst fordi den er fremsagt af Odin selv under et besøg på sin gård — verden — og skriftets moral er: Et menneske skal med heroisk dåd, trofasthed, ærlighed, punktlighed og klogskab arbejde på det for ham eneste betydningsfulde — eftermælet —. Kvinden nævnes ikke, da hun dengang regnedes for mandens underdanige, og derfor var stærkere kædet sammen med mandens liv og anseelse. Kvindeskikkelserne står da heldigvis ogsaa i vor tid stærkere i det humanistiske end det heroiske.

Sproget i skriftet har det ordsprogsagtige fynd, knap i stilen; men ved læsning kan man ogsaa i dag få et ord med på vejen, selv om de føles karske og ramme: »Den dumme lukker aldrig/ et øje om natten,/ så for et og så for et andet./ Mødig han er,/ når morgenen kommer./ Hvad vandt han så derved./« — Det er en enkel måde at sige tingene på, der er ikke skævet til neuroser, økonomiske spekulationer eller andet, som giver vor tid søvnløshed.

Havamal giver lærdom for alle livets forhold. Odin kender livets tilskikkelser og mennesker, han løfter sin pegefinger di-

rette mod de menneskelige svagheder: Vogt dig for øl. — Den slugvorne æder helt sin helsen op, eller til de sladderagtige: »En gæst, som har forhånet en anden, gør klogt i at komme afsted/. Ej altid spores/ spotteren straks,/ hvor mange hans ord forarger«./

Venskabet omfatter et stort afsnit af digtet. Om venskabets store betydning i vikingetiden kan der ikke herske tvivl; venner var nødvendige i kampen og for eftermælet. Et fint vers er dette: »Har du en ven,/ som du ved, du kan tro,/ og ønsker du udbytte af ham, så giv ham tanker/ og gaver for hans«./ — Advarsler mangler heller ikke: »Vogt dig for svigefulde venner« — og vurderingen af et venskab: »Hedere end ild/ er et halvt venskab/ de første fem dage,/ men sjette/ det slukkes og ender i uvenskab«./

»Vær altid glad for livet« siger den høje »hellere levende end død«. — »Man kan ride,/ skønt man halter,/ være hyrde med een hånd,/ en døv kan slås og sejre./ Bedre at være blind end brændt«./ Det er i dette og slutningsversene, man mærker hele vikingetidens tankegang og livssyn.

»Fæ dø./ Frænder dø/ dø skal også du./ En ting ved jeg aldrig dør,/ dommen over hvers død./

»Fæ dø/ frænder dø/ dø skal også du,/ ikkun dit ry skal/ aldrig dø,/ var det et godt du vandt.«/ Døden er den barske realitet, med den bærende idé i troen på eftermælet. Der er ingen forestilling om et liv efter døden. Den eneste evighed, der består, er dommen, ryet, om den heroiske død.

Dette livssyn mærker man stærkt i »Bjarkemålet«.

Kæmpen Bjarke, der ganske systematisk bygger sit ry op, for tilsidst at stå som den herligste helt, værdig til overlevelse.

Først frelser han Hjalte fra sin kummerlige tilværelse som kasteskive og gør ham til kriger ved at lade ham drikke blod af den bjørn han har fældet. Dernæst befrier han Rolf Krake fra at få en skidt svoger, ved at hugge denne midt over og selv gifte sig med søsteren.

Tilsidst står han som den ypperste kriger, der falder i en for ham heroisk kamp mod forræderen Hjartvar. I dødsøjeblikket

hæver han truende sin arm mod »den enøjede«, af hvem han kun venter sig døden. Tilbage stod eftermælet, og det står der endnu, overleveret fra far til søn, indtil Saxo fik det nedskrevet.

I vikingetidens runestene ses den samme tankegang. Intet sted står der ord, som kan fortolkes religiøst; der var ingen mulighed for løn eller straf hinsides — døden var afslutning.

Runeindskrifterne fastholder i sin knappe form summen af mændenes ry til slægters ihukommelse af eftermælet. På Aar's stenen står: »Stenen siger, at her vil den stå længe. Den Val Tokes varde skal give ry«./

Vikingetiden var barsk, hård, kold og skånselsløs, men alligevel har vi fra den tid en fin fortællende litteratur. Jeg husker endnu, hvordan lærerens fortælling om de gamle helte skabte de herligste idealskikkelser for os drenge. Vi har stadig følelsen af noget romantisk, som ikke formindskes ved læsning af Frans G. Bengtson's bog »Røde Orm«. Også i visse bøger fra krigens tid mærker man, at idealet er den heroiske skikkelse; og spørgsmålet bliver da tilbage: Er vikingetidens tankegang og livssyn slukket med kristendommens indførelse?

J. B.

Vi sender mange hilsner til venner og bekendte og ønsker jer en god jul og et godt nytår med tak for det gamle.

Jakob, Morten, Lars, Grethe og Jeppe Buhrkall.

Aage Boelskifte

I april døde Boelskifte. Han blev kun 49 aar og stod midt i sin manddomsgerning. For os, som kendte Boelskifte saa godt, er det ufatteligt, at han saa tidligt skulle rives bort fra sine kære og fra den gerning, der var blevet hans.

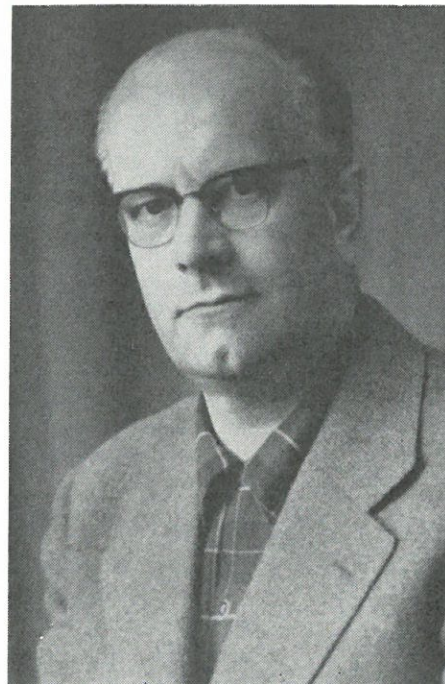
Merry Boelskifte og børnene har lidt det største tab, og mange gode tanker vil gaa til dem i denne jul, hvor de vil føle den ensomhed, der følger, naar en god mand og far er borte.

For skolehjemmet Landerupgaard, hvis forstander han var, og for børneforsorgen, hvis gode og trofaste medarbejder han havde været gennem mange aar, betyder hans død ogsaa et smerteligt tab.

Her paa Stidsholt Ungdomsskole, hvor Boelskifte begyndte sin skolegerning og lagde grunden til sin senere livsgerning, føler vi, at vi har mistet en, der stod os meget nær. Boelskifte kom mange steder hen, men han var saa nær knyttet til vor skole og vor gerning, at vi har følelsen af, at han egentlig altid hørte til her.

Boelskifte var vor første medarbejder, han kom hertil til november 1931, da skolen begyndte. Han var 21 aar, og vi var 5-6 aar ældre. Vi var meget unge, opgaven var stor og problemerne mange. Vi gennemdrøftede tingene, ofte i timevis, undertiden til langt ud paa natten; og ingen af os traf beslutninger paa egen haand. Noget saadant binder mennesker sammen, og for os, som grundlagde denne skoles arbejde i fællesskab i de unge aar, blev det til et meget nært venskab, der varede i de 28 aar, der siden er svundet.

Jakob var 2 aar, og Grethe var lige født, da Boelskifte kom, og han omfattede dem med stor kærlighed. I formiddagstimerne kl. 10 til 11 var min kone og jeg til time begge to. Boelskifte havde saa fritime, og den skulle benyttes til at rette stile og diktater, det skete altid her i stuen hos børnene. Grethe sov, men Jakob og Boelskifte legede, og bøgerne fik lov at ligge. Det gentog sig daglig til lige stor glæde for dem begge.

I april 1934 holdt Boelskifte bryllup med Merry Andersen fra Bælum, de første aar derefter var de lærerfolk i folkeskolen, det sidste sted var her i sognet. Det var ikke tilfældigt, at de søgte hertil. Boelskifte vidste, at han saa kunne forene lærergerningen i kommuneskolen med at have timer her, ligesom Dam havde det lige fra skolens begyndelse. Dermed var samarbejdet begyndt igen. Omtrent samtidig blev han formand i den nyoprettede elevforening, han gjorde baade for skolen og i elevforeningen et stort arbejde, mange gamle elever vil huske Boelskifte fra time og elevfester, som den gode og venlige leder, han var. For os var det i de aar saa festligt, naar familierne Boelskifte og Dam kom her, og vi i fællesskab tilrettelagde underholdning for eleverne. Vi arbejdede en vinter med fælleslæsning, og vi havde sikkert selv den største fornøjelse af det.

Efter en fest paa skolen sad vi som saa ofte før og drøftede dagens begivenheder med Boelskiftes, og det var denne aften, de

indviede os i deres planer om at gaa over til børneforsorgen. Vi kendte arbejdet i børneskole og ungdomsskole, børneforsorgsarbejdet kendte vi meget lidt til; men vi var overbevist om, at børneforsorgen i Boelskifte og hans kone ville faa et par gode og utrættelige medarbejdere. Og saaledes blev det.

De begyndte som lærerfolk paa et børnehjem paa Sjælland, og der blev lagt mærke til dem. Da forstanderstillingen paa Kjærgaard ved Bramminge blev ledig, blev Boelskifte udnævnt. Det var et bemærkelsesværdigt avancement, ikke mindst i forhold til den korte tid, han havde virket i børneforsorgen.

Herfra forflyttedes Boelskifte til Kokkedal til et nyoprettet børnehjem. Et stykke tid før aabningen af hjemmet flyttede Boelskifte med sin familie til Kokkedal. Sammen med myndighederne fik de skabt en smuk ramme om det liv, der skulle leves her i kommende dage. Om livet paa et godt børnehjem har Boelskifte 2 gange skrevet i Stidsholt Ungdomsskoles aarsskrift, 1944 og 1951. Gamle elever, der har disse aargange, vil med udbytte og glæde kunne læse disse artikler igen.

Den sidste omhandler hjemmet paa Kokkedal. Vi besøgte Boelskiftes der mange gange, og det var herligt at være vidne til det hjertelige forhold, der bestod mellem Boelskiftes og de mange børn, der havde faaet et godt hjem her.

Endnu en gang følte Boelskifte trang til at kaste sig ud i en stor opgave, det var paa Landerupgaard ved Kolding. Han søgte stillingen som forstander og fik den. De fleste, der har øvet pionerarbejde, som Boelskiftes gjorde paa Kokkedal, ville vige tilbage for at begynde igen et andet sted. Men stedet var ikke det afgørende for Boelskifte, og det var ham fjernt at hvile paa sine laurbær. For ham som for hans kone var det børneforsorgen, tjenesten, det gjaldt. Frimodige mødte de frem til gerningen paa Landerupgaard; men det blev saa kort en tid, de fik paa det nye sted. Boelskifte blev syg, men vi troede alle, ligesom han selv, at det var noget forbigaaende. I fjor forstod vi imidlertid, at Boelskifte var en dødsmerket mand. Det meste af aaret tilbragte han paa Vejle Amtssygehus. Lægerne søgte at stimulere ham saa meget, at han kunne udskrives et lille stykke tid. I august var Boelskifte i Vendsyssel for sidste gang. I et lejet

sommerhus ved Sæby opholdt han sig kun nogle faa dage. Saa fulgte indlæggelse igen, først i Hjørring, derefter i Vejle. Vi besøgte ham der i oktober, og vi troede, at der kun var ganske kort tid igen, men endnu et halvt aar fik han, fuldt af lidelse, saa indhentede døden ham hjemme paa Landerupgaard, hvortil han blev ført, da sygehuset efterhaanden intet kunne udrette. Da døden kom, var det som en udgang fra mange strenge maaneders haabløse strid. Boelskifte blev begravet paa Torslev kirkegaard, fra hans grav ser man ud over Limfjorden, paa den ene side ligger kirken, paa den anden side aner man Kokkedal mellem træerne.

Den 7. april forrettede jeg ungdomsvennens begravelse — den 9. april min moders.

I kirken mindedes jeg Boelskiftes gerning ud fra Aastrups vers:

*Saa lær mig da, Herre, at dig til behag
jeg bruger det pund, mig blev givet
at fylde med hæderligt virke min dag,
at hjælpe og værne om den, som er svag,
at elske, thi deri er livet.
Og giv mig til sidst
et navn, Herre Krist,
som er i din livsbog indskrevet.*

Boelskifte nærede skræk for de store ord. Jeg tænker paa, hvordan han efter Ungdomsskolens indvielse i 1931 sagde: Kan vi svare til alt det, der er sagt i dag? Nøjagtig det samme ville han kunne sige 28 aar senere. Derfor var han selv paapasselig med, hvad han sagde, ikke mindst ved festlige lejligheder. Han gik aldrig med længer end dertil, hvor han syntes, at virkeligheden bag ordene slap op. Men naar man vil sige, at han fyldte med hæderligt virke sin dag, og at livet for ham var at hjælpe og værne den, som er svag, staar vi paa virkelighedens grund, for saadan var Aage Boelskifte.

Vi vil savne Boelskifte her. Han har ved sin hjertelighed og trofasthed betydet mere for os, end han selv vidste, og vi vil i dyb taknemmelighed for alt, hvad han betød for os og vor skole, ære hans minde.

Hans Jakobsen.

Byggeriet

Der er sket store forandringer i Stidsholt siden den sommerdag 1931, da Jakob, der nu er ingeniør i Venezuela, som en lille to-års-dreng lod sig fotografere på toppen af den grusdyng, der skulle bruges til støbning af sokkel til Stidsholt Ungdomsskole, eller som den også i de første år blev kaldt, Østvendsskole Efter-skole.

Det var små kår og beskedne forhold, vi havde at arbejde under.

Skolen bestod af gymnastiksal, to skolestuer og syv elevværelser. »Min stue« herovre blev benyttet som kombineret spise- og dagligstue for eleverne, i et hjørne af stuen havde vore egne børn deres legeplads. Ude i gården var der en brønd, hvor vi pumpede vand op med håndkraft og bar det til vaskehus og køkken herovre og til skolens og elevernes renligholdelse derovre. Der siges, at Signe, som holdt alle petroleumslamperne i orden, kan drømme om det endnu.

Men een ting er sikkert: Vi havde det hyggeligt.

Da vi begyndte skolen i 1931, betragtede de fleste det som et vovestykke, men selv håbede vi på, at den ville slå rod og trives, så vi skulle kunne udvide efter femten års forløb. Vort håb blev ikke beskæmmet. Allerede fem år efter var rammerne for små, og vi byggede den store nærmest kubikformede bygning med det flade tag. Den har aldrig været køn, men den rummede godt med sine fire etager, og det var den billigste måde at få megen plads på. Samtidig blev der oprettet transformatorforening på egnen, og vi kunne sige farvel til petroleumslamperne og fik centralfyr og masser af vandhaner, både varme og kolde.

Så gik der igen nogle år, der kom krigstid med dalende elevtal og efterkrigstid med stigende elevtal. Pladsmangelen blev afhjulpet ved hjælp af Hytten og Annexet, som blev bygget nede i haven.

Som årene gik, voksede overalt i landet behovet for ungdomsundervisning. Nye ungdomsskoler blev bygget, gamle blev udvi-

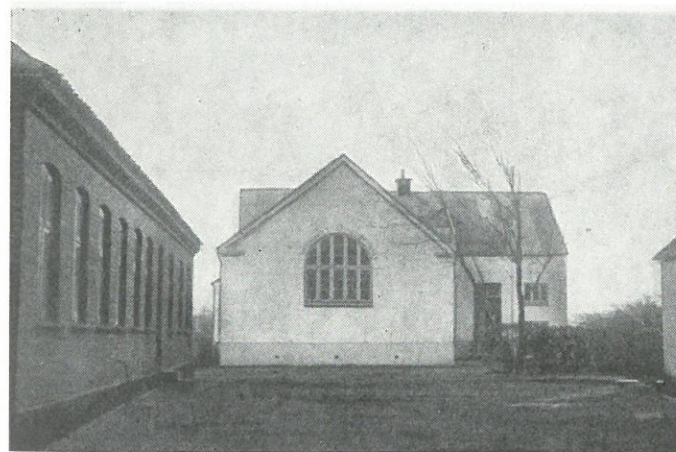

Den første
begyndelse

det og også hos os blev det bydende nødvendigt at skaffe mere plads og bedre forhold både for elever, lærere og andre medhjælpere.

Hele historien med overgang til selvejende institution, ansøgning om statslån og byggetilladelse skal jeg springe over, men det var lange år, der gik forud for byggeriet.

Det var et historisk øjeblik den 22. august 1958 kl. 10, da arkitekt Dirckinck-Holmfeldt ringede og fortalte, at nu var ma-

Fra nord 1931

1936

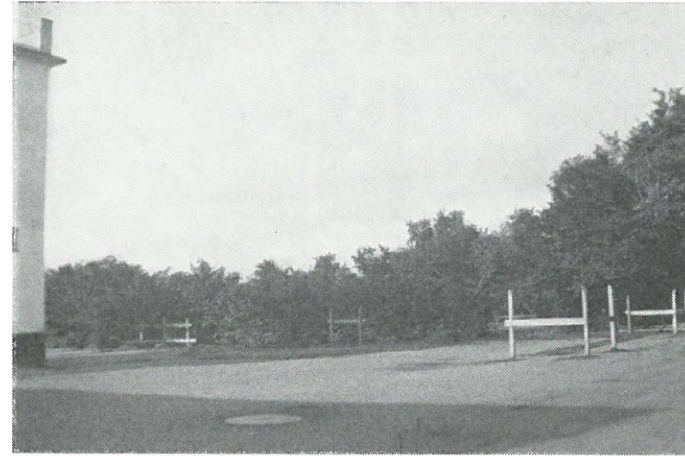
terialebevillingen kommet. Nu kunne vi altså begynde!! Og materialebevillingen lød på hele byggeriet og ikke på en del af det, som vi i vor nød tilsidst havde måttet nøjes med at håbe på.

Den 1. september var en festdag. Da samledes bestyrelse, arkitekt, ingeniør og sagfører hos os for at drøfte slagets gang.

Murermester Kaj Pedersen, som bare var her et kvarters tid, fik næsten glædens bæger til at flyde over ved sindigt og jævnt at sige: Ja, hvis vi får begyndt med det samme, skulle vi kunne

5. september

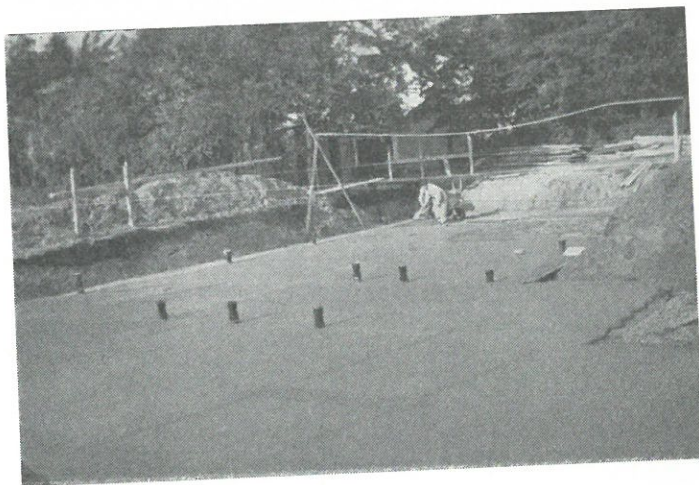
Grunden sat af

have det hele under tag inden jul og så fortsætte med vinterbyggeri hele vinteren.

Hen på eftermiddagen kom familien hjem fra Pandrup for at ønske til lykke med bevillingen. 3-årige Lars anbragte sig i dyb tavshed på en trebenet taburet, som han efter en halv times stillesiddende vendte bunden i vejret på og satte sig i med de to ben som rygstød. Han havde med barnets sikre instinkt en følelse af øjeblikkets betydningsfuldhed og fulgte med store øjne og lukket

Vi glæder os
til at bo her

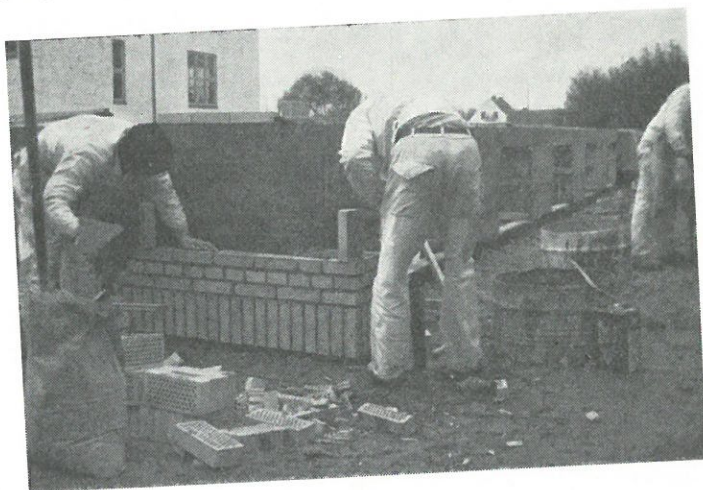

Kældergulvene

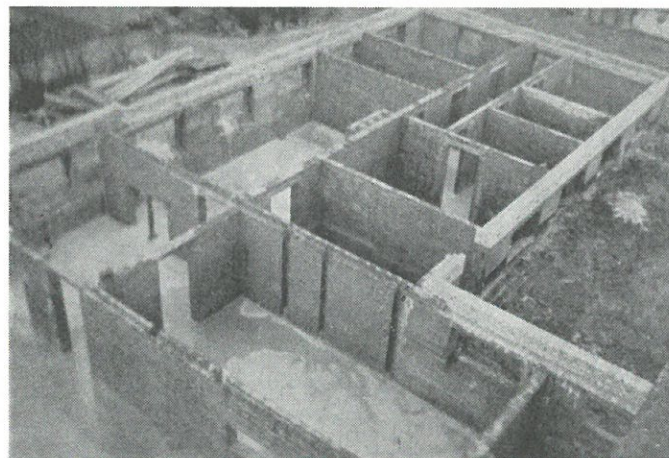
mund forhandlingerne, som var præget af saglighed, hygge og godt humør.

Næste morgen ved morgenandagten fik eleverne den store nyhed om byggetilladelsen, og Jakobsen læste efter første salme sangen: Gud, du er god og stærk, skærm vore hænders værk, vel-sign den skole, som vi her har bygget.

Om aftenen viste jeg eleverne tegningerne og gennemgik byggeplanerne, og tilsidst sluttede vi festlighederne med chokolade og

Det første hjørne

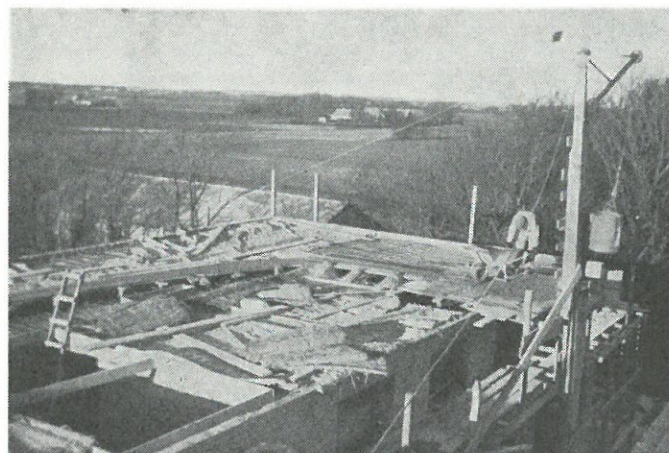

Køkkenregionerne

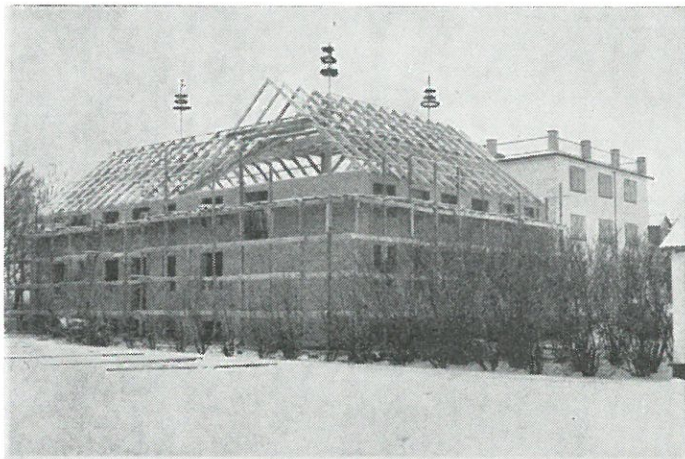
masser af boller. Tredie dag vendte vi tilbage til virkeligheden og hverdagen, og få dage efter lignede skolegården et bombekrater.

I løbet af rekordtid var grunden gravet. Der blev drænet, pumpet, kørt ral i og støbt første gang, asfalteret, støbt igen, lagt jern og støbt igen. Bedre gulv findes sikkert ikke.

Og så begyndte murene at rejse sig. Hver dag nye rum. Hveranden uge en ny etage. Oppe fra det flade tag kunne der tages gode luftfotografier af byggeriet. Det var morsomt at stå der-

Mørtel hejses op

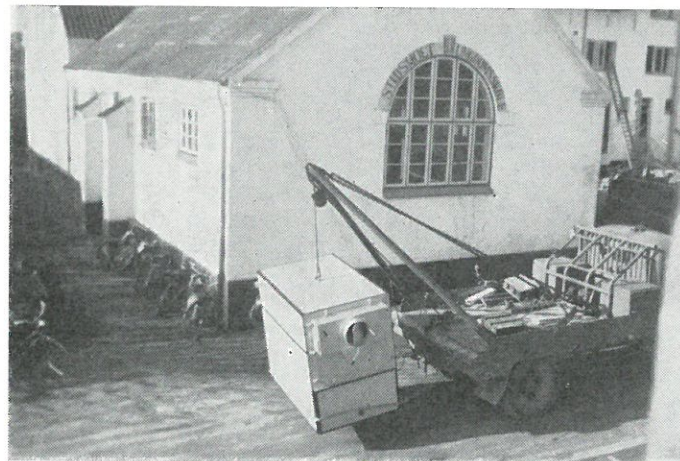
14. januar

oppe og se det, som man gennem flere år havde været fortrolig med som streger på et papir, nu rejste sig og blive tredimensionalt og levende, eller hvorfor ikke sige det, som det føltes, at se drøm blive til virkelighed.

Ved middagstid nytårsaftensdag var jeg oppe på taget og tage det sidste billede ned i rummene, da var der ved at blive gjort klar til den sidste loftstøbning. Vi havde på årets sidste aften grund til at glæde os over alt det, Kaj Pedersen, bistået af hans

Tegningerne
drøftes

Den nye kedel

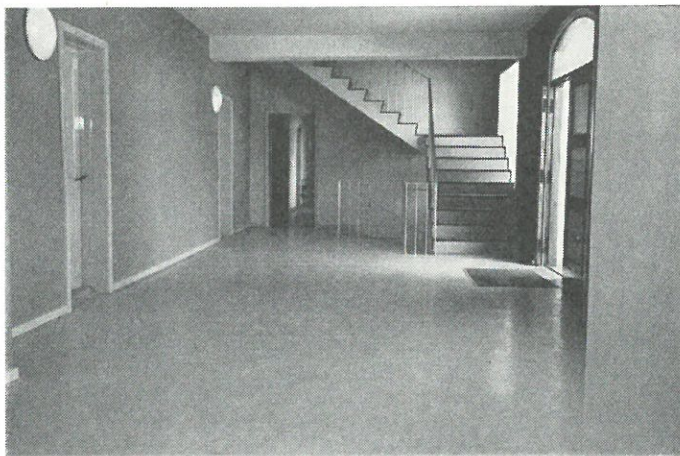
mange hjælpere og det gode vejr havde nået inden nytår.

14. januar havde vi et festligt rejsegilde med frokost for byggeudvalget, arkitekter, ingeniører, mestre, svende og lærlinge, en stor og glad forsamling.

Så kom bygningen under tag, og det indendørs arbejde kunne begynde. Der blev slidt om dagen og fyret om natten. Selv om vejret stadig var mildt, og selv om fyret drønedes snart i den ene og snart i den anden etage, var det ikke muligt at få huset tørt,

4 timer før
åbningsfesten

Forhallen

når varmen kunne slippe ud af de mange dør- og vinduesåbninger, men også for dette var der råd.

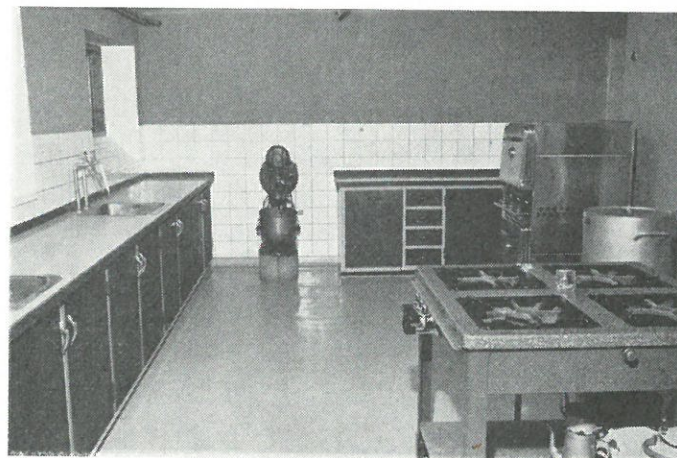
En formiddag i februar blev det vedtaget at lave rammer med plastik og sætte dem i alle åbninger. Næste morgen havde vi træ til rammerne fra Brønderslev og plastik fra København, og i løbet af middagspavsen havde Buhrkall, muremesteren, sløjdlæreren og en flok elever alle vinduer i alle etager lukkede! Det hjalp. Nu kunne der holdes 70 grader.

I første fase af et byggeri er det murerne med deres blandingsmaskine, trillebøre og hejseværk, der dominerer billedet, men efterhånden følger en hel hær af andre håndværkere i deres kølvand, og nye lyde høres, der hamres, bankes, bores, pudses, hvidtes, males og, hvad ved jeg.

Sådan gik marts måned i nybygningen — men så april!!

Næppe var vinterdrengene ude af døren, før hele skolen forandrede udseende. Vægge blev revet ned, andre sat op, skorsten ned, ny op, trapper ned, andre op, gulve op, nye ned, der blev indsat døre, opsat vaske, nedrevet puds af gamle vægge o.s.v. Midterbygningen lignede en ruin og var en hel labyrinth, hvor selv jeg kunne fare vild.

Det så festligt ud, da kranvognen rullede ind i gården med den store nye kedel til oliefyret. »Det er en stor pakke!« sagde Lars — og det var det jo også.

Det nye køkken

Absolut intet tydede på, at 96 sommerpiger om få dage skulle flytte ind. Håndværkerne opfattede det nærmest som en vittighed, når vi sagde, at hvordan det end gik, skulle sommerskolen åbnes og pigerne ind. Men hvor blev der slidt. Fyrretyve mand i arbejde og nærmest i døgndrift.

Med to dages udsættelse holdt vi åbningsfest. Ved halvsyvtiden samme dags morgen var næsten hele gårdspladsen gravet op til kloakering, der var huller så store, at 20 mand let kunne blive væk i hver af dem. Da den første bil rullede ind efter middag, var gården ryddet og revet, og intet røbede noget usædvanligt. Næste formiddag var gårdspladsen atter gennemhullet. Men eleverne var kommet ind og var blevet fordelt på værelser som på enhver anden åbningsdag, og vi undgik helt problemet interimistiske sovesale på lofter og lignende.

Undervisningen kunne foregå normalt, selv om den gamle spise-stue skulle fungere som foredragssal og Annexet som gymnastiksal. Nu skulle der tages fat på restaurering af den gamle fløj og på tilbygning og forlængelse af gymnastiksalen.

Håndværkerhæren var efterhånden knap så stor og fremskridtene mindre åbenbare end under det egentlige byggeri, men alting får jo en ende, og det gør byggeri sikkert også?

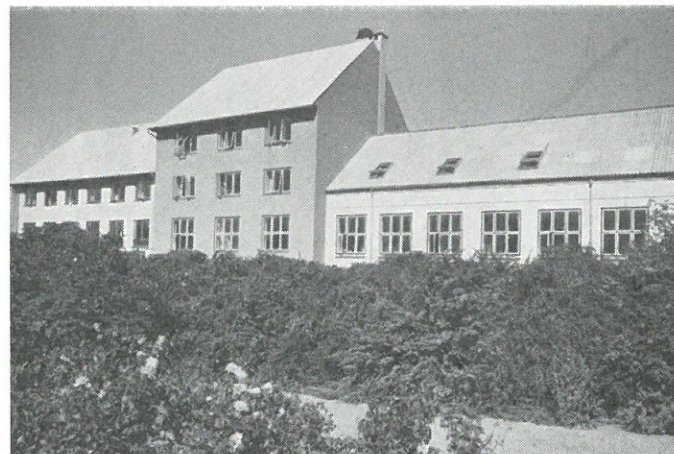
Et hjørne af
elevdagligstuen

Vi holdt elevmøde i den halvfærdige gymnastiksal med cementgulv. Opvisningerne var som sædvanlig i fri luft, så det kunne sagtens gå. Grethe indviede salen ved en lille gymnastikopvisning på hendes fars fødselsdag den 17. august.

Jeg sagde i min indledning, at der var sket store forandringer i Stidsholt, og på byggeområdet er denne sidste den største. Skolens udseende er ændret, og vi synes, vi har fået det bedst opnåelige resultat ud af de muligheder, man har, når nyt og gammelt skal forenes.

Der er sikkert mange, der vil sukke over, at det flade tag ikke er mere, ikke mindst sommerpigerne vil synes, at »det er synd«, det var så dejligt at ligge på taget og sole sig, men vinterdrenge, som havde deres værelser under taget, ved, at det ikke var dejligt at ligge under taget om vinteren, når varmen fra værelset og kulden derude brødes i taget, og det resulterede i rimfrost på loftet og fugt ned ad væggene. Alle hæderlige forsøg på at undgå denne misère mislykkedes. Nu sker det aldrig mere.

Vi har fået det rart og smukt fra kælder til kvist. Køkkenpigerne god plads og fine forhold til deres arbejde i kælderregionerne og dejlige værelser på første sal. Familien Buhrkall har fået lejlighed i stueetagen, frk. Søndergaard på første sal og familien Hansen i Annexet.

1959

Ingen, som første gang kommer på skolen, vil drømme om, at den store og smukke forhal for et år siden var køkken og spisekammer og den slags.

Fra forhallen går trappe op til elevgangene og ned til spisesal og skolekøkken, som har hver sin indgang, men er forbundet ved en fløjdør, så vi kan bruge begge rum sammen til spisning ved forældrefester og lignende, når der skal dækkes til et par hundrede mennesker.

Langs forhallens sydside går der døre ind til alle undervisningslokalerne, dagligstuen og læsestuen. Fra nordsiden kommer man ned til gymnastiksalen, garderobe, toiletter og badeafdeling.

Det har været en uvurderlig hjælp for os og byggeriet, at vor nye sløjdlærer, Aage Hansen, har monteret sløjdsalen i Annexet, og at Jeppe Buhrkall har møbleret dagligstue, læsestue og en skolestue, lavet borde til elev- og pigeværelser. Jeg skal ikke her beskrive indretningen i de forskellige rum, men kom selv og se, hvor smukke de er.

Elevforeningen har skænket en smuk talerstol, den er vi meget glade for.

Vi er glade for skolens nye rammer, og vi ønsker, at der inden for disse må blive udført et godt og ærligt arbejde til gavn og glæde for dansk ungdom.

Marie Risegaard Jakobsen.

Aaret, der svandt

Kære gamle elever.

Paa eet tidspunkt af aaret mærker jeg særlig, at tiden iler. Det er i november, naar dette stykke til aarsskriftet skal skrives.

Hver gang opnaar jeg med held at faa mig selv til at tro, at saa hurtigt er et aar aldrig gaaet.

Det svundne aar har været et meget virksomt aar i vor skoles historie. Tingene har afløst hinanden i hurtig rækkefølge, der har næppe nok været tid til at tænke over, hvor langt hen i aaret man egentlig var kommet. Men nu er den nye vinterskole i gang, og saa er der altsaa gaaet et aar — hurtigere end noget tidligere.

87 drenge og 96 piger har været her i fem maaneder og er rejst igen, gaaet over i reserven, gamle elevvers efterhaanden store kreds.

I slutningen af min beretning i fjor nævnte jeg, at Grethe og Jeppe Buhrkall kom til Stidsholt til november og blev fast ansat ved skolen. Det betyder en stor hjælp for os alle. De er nu flyttet ind i den nye fløj og har faaet en god og hyggelig lejlighed. Det første halve aar maatte de nøjes med to elevværelser. For en maaned siden, den 23. oktober, fik de en lille dreng. Han blev døbt samme dag og hedder Jakob.

Næste aar skal jeg sørge for, at aarsskriftet bringer et nyt familiebillede. Som »unge lærere« virkede Børge Hansen og Hans Hald, henholdsvis med sløjde og gymnastik. Til sommerskolen vendte Ruth Helbo, Inga Roed og Laura Mortensen tilbage. Alle sommerpiger fra de senere aar forstaar, hvor betryggende det har været, at man til maj kunne vente dem hjem igen. For frk. Helbos vedkommende var det femte gang. En fik vi ikke igen, Sigrid Stoustrup. Hun skulle blive hjemme sin sidste ungpige-sommer. Det

Før morgenforedraget

var først til jul i fjor, vi blev helt klar over, at hun ikke kom igen. Jeg tog ikke afsked med hende i aarsskriftet 1958, for man skal ikke tage afsked, før det er helt nødvendigt, men nu er der ingen muligheder mere. Brylluppet staar lørdag den 5. december.

Og saa bliver det frk. Roeds tur. Bryllup lørdag den 12. december. Vore bedste ønsker vil følge disse to gode, dygtige lærerinder, der nu flytter ind i eget hjem.

Frk. Helbo har i vinter faaet stilling i Horsens, »fast stilling«, det tyder ikke allerbedst for os, men som før nævnt: man skal ikke tage afsked, før det er helt nødvendigt.

Som eneste ny lærerkraft fik vi i sommer frk. Elly Nielsen, der blev frk. Mortensens medhjælper ved kjolesyning.

I november kom vi hurtigt og fint i gang. Alle syntes at være indforstaaet med, at der paa en skole er noget, der hedder timer, og at de selvfølgelig skal følges. De fleste var ogsaa klar til at indstille sig paa, at man staar op og gaar i seng til bestemte tider, i hvert fald staar man ikke op før tiden. Størsteparten var ogsaa tilbøjelige til at indrømme frisk luft og motion en vis beretigelse, selv om den skal indtages paa en gaa- eller cykletur — der

Ud at gaa

var jo nogle, der havde den anskuelse, at man kan opfylde kravene om frisk luft og motion ved at stikke hovedet ud af badeværelsesvinduet og ved, at man med udfoldelse af magtmidler forhindrer ligesindede adgang til samme. Jeg tænker i øvrigt paa ham, der bad sig fritaget for at komme ud om middagen, for hans læge havde sagt, at hans lunger ikke kunne taale raa luft. Jeg blev aldrig klar over, hvilken slags luft, hans læge mente, de lunger kunne taale, og jeg fik aldrig, trods mange forespørgsler, lægens navn. Drengen levede og tog 21 pund paa inden paaske. En af de sidste dage docerede han som sin livsvisdom, at frisk luft er suleme lige saa nødvendigt som mad og drikke, uden hvilke som bekendt helten ikke dur. Jeg iler med at tilstaa, at episoden ikke er fra sidste vinter. Uha da.

Første søndag i december havde vi Stidsholtstævne i Aalborg hos »Kristine«, det er dejligt at se, at dette stævne, der er kommet i stand paa foranledning af gamle elever fra Himmerland, er blevet saa populært. Vi glæder os altid til dette ekstra elevmøde.

Anden søndag i december havde vi adventsmøde paa skolen. Pastor Gamst talte om »Kirkevejen«.

Mon eksperimentet lykkes?

Lige før jul var vi paa Aalborgtur. Programmet bød paa besøg hos Obel kl. 14,30, paa Ny Dampmølle kl. 15,45, aftensmad i jernbanerestaurationen kl. 18,30 og paa julekomedie i Aalborg Teater kl. 20, resten af tiden var til fri disposition. Alt forløb programmæssigt. Jeg hørte kun om to mindre uheld, en havde faaet ondt i fødderne, fordi Buhrkall gik saa rask, en anden forbavsede mig ved, at han ikke ville have sodavand til sin aftensmad. Fra sikker kilde erfarede jeg, at, han »havde faaet saa maanne sodavanner og ædt saa meget chokolade«, i den tid, der var til fri disposition, saa han simpelthen ikke turde drikke sodavand, før han skulle i teater. En anden tilbød at drikke den, den var jo lukket op og skulle altsaa ogsaa betales.

Julens indgang og udgang er flere gange omtalt her i aarsskriftet, jeg sparer derfor paa de kostbare linier ved at skrive, at begge fester fejredes efter traditionerne. Drengene kender det alle, og pigerne henvises til et af de tidligere aarsskrifter.

I januar havde vi den helt store aften med Axel, Poul, Ove og andre brave mennesker fra Frederikshavn. Den aften glæder vi os

Lærerinderne
hygger sig

til forud, og længe efter berømmes den. Saadan ogsaa denne gang.

I slutningen af januar kom Rotary-klubben fra Sæby. De satte sig paa skolebænk sammen med drengene, og jeg talte om svensk hjemstavnsdigtning.

I februar talte erhvervsvejleder Kofod og rejsesekretær Tage Albertsen. Kort efter Fastelavn holdt vi forældrefest. Drengene optraadte baade som gymnaster og skuespillere. Jeg holdt foredrag, og vi havde en god dag sammen.

Direktør Wellejus fra »Foreningen Norden« gæstede os i marts og holdt et fint foredrag om foreningens vidtforgreneede arbejde.

Vinterskolen maatte vi slutte allerede den 25. marts, grundet paa paasken. Vi indledte med gudstjeneste i Volstrup Kirke, som vi plejer, og derefter fulgte udstilling og selve afskedsfesten.

Jeg nævner, som det vil bemærkes, ikke byggeriet i min beretning, det er ikke, fordi jeg har glemt det, det ville være en umulighed, men byggeriet omtales i foranstaaende artikel af min kone efter opfordring af redaktøren (mig). Jeg drak en gang imellem kaffe sammen med arkitekt, ingeniør og haandværkere, naar de

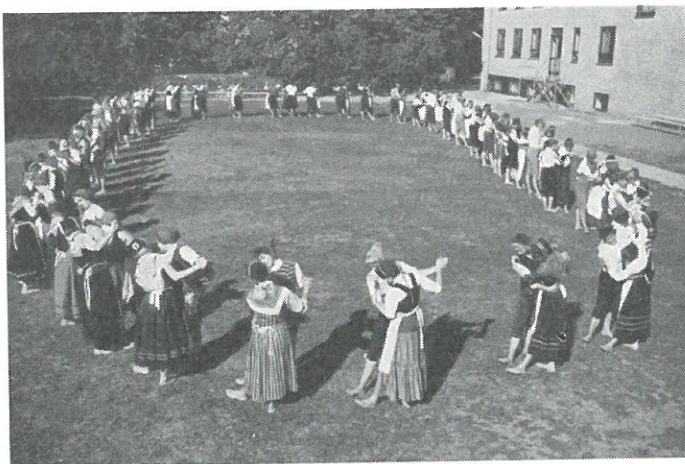
Godmorgen

kom om torsdagen. Jeg fik en cigar eller gav en, saa forsvandt jeg ind til mig selv, efter at have opfattet, at det nu drejede sig om de nederste skuffer i køkkenskabet eller om lovens krav om anbringelse af stikkontakter i fornødent omfang paa elevværelser. Jeg vidste ulige mere om breve, skrivelser og indberetninger, som jeg skulle have færdig og afleveret i Præstbro postkasse inden kl. 18,45, sidste postførende togs afgang. Min kone har anvendt hundreder af timer paa byggeriet og kan derfor ogsaa berette om det. Jeg undrer mig stadig over, at dette store byggearbejde har kunnet afvikles uden gene for undervisningen.

Husmoderdagen og »udflugter, der afslutter paa Stidsholt«, maatte vi give afkald paa. Det lyder maaske underligt, naar jeg siger, at vi havde en stille og rolig sommer, naar her var 96 elever og en flok haandværkere, men det er faktisk rigtigt, for pigerne lod sig ikke anfægte. Vi vil fra vor byggesommer bevare mindet om en stor flok sommerpiger, den største i skolens historie, der altid gik til deres arbejde med opladt sind.

Sct. Hansaften tilbragte vi ligesom i fjor ved Solsbæk strand, vi sang, legede og havde baal paa strandkanten.

Der trænes til
opvisning

Den 28. juni var vi i Brønderslev og deltog i gymnastikstævnet med hele flokken under Grethe Buhrkalls ledelse. Vi havde taget bekymringerne paa forskud med hensyn til gymnastik i sommer. Gymnastiksalen kunne vi først faa færdig til august, Annekset var lovlig lille, selv om midterskillevæggen var taget ned, og hvad saa naar der blev regnvejr, og de skulle øve sammen paa plænen? Som man vil huske, regnede det slet ikke i sommer, og i annekset med den snævre plads maatte hver centimeter plads udnyttes. Det udvikler en præcision, der kommer de optrædende til gode senere. Resultatet blev da ogsaa aldeles udmærket, men alligevel ønsker ingen at gentage spøgen, og det bliver sikkert heller ikke nødvendigt. Nu har vi en dejlig stor gymnastiksal, hvor armstrækning udad ikke er livsfarlig.

Juli er elevmødets og forældrefestens maaned. Det lyder hyggeligt, men hyggen begynder først den 3. søndag i maaned. Vær vis paa det. Forud for denne søndag i Trinitatistiden staar skolen paa gloende pæle. »Vi har sandelig nok at gøre«, (replik fra elevmødeforestillingen), men anstrengelser lønner sig — og vi fik som sædvanlig et festligt og stort elevmøde, hvor 450

Slutscene fra
»Fantasiens datter«

tidligere og nuværende elever mødtes. Jeg prædikede i kirken, og Buhrkall holdt foredrag i salen, der var gjort i stand, saa vi kunne være der. Eleverne viste gymnastik og folkedans paa den store plæne under ledelse af Grethe Buhrkall og Inga Roed. Ved generalforsamlingen drøftedes muligheden af lodseddelsalg til fordel for skolens byggeri, og der var stor interesse for at faa tanken realiseret.

I stedet for Jens Thulstrup, der opholder sig i Norge, valgtes Jørgen Jeppesen, Skibsted, som medlem af bestyrelsen.

Om aftenen udløstes saa spændingen om det nye store eventyrspil: Fantasiens datter. Et blad skrev saaledes: »Fru Risegaard Jakobsen har gennem aarene faaet megen fortjent anerkendelse for sit store kulturelle arbejde med sommerens smukke festspil paa Stidsholt Ungdomsskole, og i aar har hun overgaaet sig selv ved sammensætningen af dette stykke, der blev saa dygtigt fremført af de 96 unge piger under hendes instruktion. Man kunne ønske, at rigtig mange mennesker kunne faa det at se«. Vi glædede os naturligvis over, at sommerpigerne løste deres opgave paa saa smuk en maade, som de gjorde. Fantasiens datter opfør-

tes to dage senere ved forældrefesten, og i Asaa blev det fremført ved to forestillinger og ligeledes ved to forestillinger i Sæby. Sidste opførelse var ved efteraarsstævnet her paa skolen. 1500 mennesker i alt fik stykket at se.

Forældrefesten mindes vi med stor glæde. Det er saa dejligt med denne festdag, hvor der er mere lejlighed til at faa noget mere privat samvær med forældrene, end det er muligt ved aabning og afslutning.

Efteraarsstævnet havde en meget stor tilslutning fra hele nordjylland. Fru redaktør Lustrup, Thisted, mødte saaledes med en stor flok thyboer, der havde lejet rutebil til stævnet. Ogsaa fra Løgstøregnen var der deltagere, fra den egn er der mennesker, som vi kan glæde os over at se hvert aar. Fru Ellen Holmgaard og fru Fanny Arnskov, begge fra København, talte om eftermiddagen, og jeg talte om aftenen.

Forstander Jens Marinus Jensen talte i sommer om Niels Dael, og kort før afslutningen talte Asger Lindhardts søster, der er ansat i Kirkens Korshær og har sit arbejde i slumkvartererne i København. Søster Birthe Lindhardt skal være meget velkommen til at blive stamgæst paa skolen ligesom Jens Marinus Jensen og flere andre.

Den sidste søndag havde vi aabent hus, og det var glædeligt, at ca. 150 af egnens folk mødte frem. Vi havde ligesom tidligere aar udstillinger og opvisning.

Sæbygaardturen bliver ofte gemt til de sidste dage, det blev den ogsaa i aar. Den har en fuldstændig privat karakter, og vi er meget taknemmelige for den.

Den 29. september er vel en dag som alle aarets andre dage for de fleste mennesker, men da vi gik til morgensang den dag, havde vi en fornemmelse af, at barometeret stod paa foranderligt, og at dagen ville blive helt anderledes end alle dem, vi havde oplevet i sommer. Afskedsstemningen var der fra morgenstunden,

men maatte jo ikke gerne komme for stærkt frem saa tidligt. Om eftermiddagen kunne der ikke tænkes paa andet end det forestaaende opbrud, og kl. 18 blev det for alvor afsked. Farvel. Paa Gensyn. Farvel og tak for i sommer.

Tak for i sommer, — siger jeg igen. Lad os bare indrømme det, vi havde en god sommer, og den var ikke let at faa sagt farvel til.

Nu er vi gaaet ind i december, julens og alle gode ønskers tid. Jeg sender alle gamle elever og deres hjem hjertelig hilsen fra os alle med ønsket om en glædelig jul.

Hans Jakobsen.

— som man ser det

Den 12. oktober er fridag og festdag i de latin-amerikanske lande. Det er »Fiesta de la Raza«, dagen for Columbus' opdagelse af Amerika i 1492.

Fridagen finder ingen paa at indvende noget imod, men aarsagen, der aabenbart for første gang i aar gik op for en af vore mere tænksomme, indfødte tegnere, fik ham til at udbryde: »Jamen, hvordan kan man sige, at han opdagede Amerika; vi var her jo!«

Til dette var der jo kun at fortælle, at vor opfattelse af den historiske begivenhed var den, at da Columbus stævnede ind mod kysten, stimlede de glædestraalende indianere sammen paa stranden under jubelraab: »Hurrah, vi er opdaget!«

Et af mine tidligste barndomsminder knytter sig for øvrigt til Sydamerika, idet jeg endnu tydeligt husker, da min onkel skulle komme hjem paa ferie fra Argentina. De voksne havde fortalt mig, at derovre paa den anden side af jorden gik man med hovedet nedad.

Min skuffelse kendte ingen grænser, da dagen oprandt, og onkel Hans traadte ind i stuen. Han gik jo paa gulvet nøjagtig som vi andre, og han var ikke til at formaa til at spadsere en tur hen over loftet. Jeg havde forestillet mig ham lige saa tydeligt skræve hen over lysekronen.

Nu bor vi jo ganske vist ikke netop paa den anden side af jorden, men Venezuelas beliggenhed vil dog nok nogenlunde svare til, at vi efter min tidligere opfattelse ville kunne spadsere en tur op ad væggen, naar vi kommer hjem.

Om denne forskel i stilling i verdensrummet har nogen forbindelse med retningen af de baner, hvori mennesket tænker, skal

jeg ikke kunne afgøre, men at sydamerikanerens logik i mange tilfælde er noget vinkelret paa vor, har vi mange gange maattet konstatere.

Kommer vi ind paa en bar og sætter os og bestiller to sandwich, faar vi valget mellem, om de skal være med skinke eller med ost. Vi bestemmer os til to sandwich med skinke. Efter en imponerende kort ventetid kommer tjeneren springende med to ostesandwich. Paa vore spage indvendinger, at vi jo netop bestilte skinke, slaar tjeneren indigneret ud med armene og udbryder krænket: »Si, señor, men De kan da se med Deres egne øjne, at det dér jo ikke er skinke; det er ost!« Dermed er alle argumenter faldet til jorden. Sagen er klar som krystal. Det er ikke ulogisk, bare en anden form for logik end vor.

Da Bente for nylig var oppe til køreprøve og havde overstaaet den skriftlige og mundtlige eksamination, blev det samlede hold, der bestod af fire herrer og tre damer i alle kulører, lodset ind i to biler, kørelærerens og min, og vi kørte ud til et ubebygget omraade, hvor man med sikkerhed kunne vide, at der ikke ville komme andre trafikanter. Her skulle den praktiske prøve foregaa.

Den »motorsagkyndige« fik her det straalende indfald, at det hele kunne afvikles lettest og hurtigst, hvis herrerne sammen med kørelærer og motorsagkyndig kørte forrest og damerne med mig som raadgiver kørte bagefter i min vogn, der er forsynet med automatisk gear. Eleverne skulle saa skiftes til at køre 100 m hver, hvorefter alt skulle være i orden.

Alt gik vel for Bentes vedkommende, men beklageligvis havde man glemt at orientere mig om, at de to mørke damer aldrig havde prøvet at køre før.

For dame nr. 2 gik det forsaavidt ogsaa udmærket, idet jeg kravlede ned paa gulvet og passede pedalerne med venstre haand,

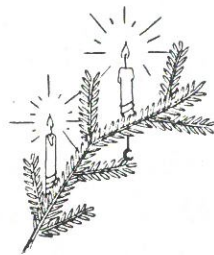
mens Bente, der nu sad bag i vognen, viste hende, til hvilken side hun skulle dreje rattet for at holde bilen paa vejen.

Først da sidste dame nærmede sig maalet, svigtede arrangementet. Jeg bremsede i god tid paa signal fra Bente, damen, der »kørte«, aandede lettet op, ville sætte sig mageligere til rette i sædet og trykkede derved spederen i bund. Hvad der herefter skete, gik for hurtigt til, at jeg kunne opfatte det, men efter at have naaet jorden igen og var standset 30 meter inde paa en tom byggegrund, ved at motoren havde forslugt sig i benzin, kunne vi konstatere, at vi med en sputniks hastighed var sprunget op over en 25 cm høj kantsten en haandsbredde fra den parkerede skolevogn.

Episoden, der ikke undlod at gøre et vist indtryk paa Bente og mig, anfægtede paa ingen maade den motorsagkyndige. Han saa ud, som om der plejede at ske anderledes skrækkelige ting, saa sidste dame fik ogsaa sit kørekort. Hun havde jo da betalt for det! — Den egentlige mening med at arrangere køreprøve i to biler dæmrede langsomt for mig.

Vi nærmer os nu vor tredie jul hernede, vi glæder os, som I gør det hjemme i Danmark, og vi benytter lejligheden til at ønske alle en glædelig jul og et godt nytår.

Bente og Jakob.

Norgesturen

Skolens udenlandsture for gamle elever går hvert andet år til Norge og hvert andet til Sverrig. Selv om programmerne fra år til år er nogenlunde ens, kan der dog nok blive et og andet at fortælle, som kan interessere både dem, som ikke kunne være med, og dem, som var med, og som derfor kan nikke genkendende til min beretning om Norgesturen 1959.

Vi startede i strålende solskin med »Peter Wessel« d. 24. juni kl. 8,30 og havde en meget fin sejltur til Larvik. For de mange, som ikke før havde været i Norge, var det en oplevelse at se de mange klipper og skær.

I Larvik holdt tre busser parat, og snart var vi på vej til Kongsberg. Ved ankomsten dertil fik vi at vide, at den ene bus skulle køre videre til Notodden. Der var netop ringet derfra, at de havde ventet med middagsmaden en hel time. De kom nu til at vente en time mere, for der var 30 km at køre i et vanskeligt norsk terræn. Pigerne og jeg fortsatte, og vi fik en fin modtagelse på det hyggelige vandrehjem, der ligger så smukt ved fjeld og skov. Det var sent, så der blev kun tid til en lille spadseretur i de smukke omgivelser, inden vi skulle i seng.

Tidligt næste morgen kørte vi til Saggrenda, hvor vi skulle mødes med de andre. Vi kom først, og vi benyttede tiden til at klatre til vejrs og nyde den skønne udsigt.

I et lille primitivt tog kørte vi ned i sølvminerne til Kongens Grube, og vi fik et indblik i, hvordan sølvmalmen fra Kristian den Fjerdes tid og indtil for få år siden er bleven brudt og hentet op fra dybet.

Efter turen i minerne aflagde vi besøg i den store ejendommelige kirke og i sølvværksmuseet, hvor vi så sølvmalm i mange

forvittringer, redskaber, som har været anvendt i minerne gennem tiderne, og tegninger og modeller af minegangene.

Om eftermiddagen kørte vi videre med busserne til Rjukan. Snart gik det opad, snart nedad. Nu og da så vi et glimt af en sø dybt nede eller en fjeldtop i det fjerne. Der var nok at se efter hele tiden. Vi kunne heller ikke undgå at se, hvor Norge havde lidt af tørke; der, hvor der plejer at hænge lange rækker af hø til tørre på stativer, lå der nogle små bunker revet sammen, det ville ikke kunne forslå langt som vinterfoder. Træerne langs de sandede veje var grå af støv, og brandfaren var meget stor i de knastørre skove.

Vi kørte langs med Tinnsjøen, og så fik vi øje på Gausta. Jo, der var sne på toppen, selv om kalotten på grund af den varme sommer var mindre end sædvanlig.

Efter ankomsten til Rjukan skulle vi naturligvis prøve svævebanen, Krossobanen, der på få minutter førte os op til Gvepseborg, og her, 1000 m oppe i fjeldet, havde vi vidunderlig udsigt over til Gausta og ud over Rjukan med tungtvandsfabrikken, salpeterfabrikken og kraftværkerne.

Aftenen blev brugt til småture i byen eller til en halsbrækende biltur til Svineroi, der ligger halvvejs oppe på Gausta.

Vi overnattede på skolen, drengene med Dam og Buhrkall i nogle skolestuer og pigerne og jeg i den store gymnastiksal, hvor vi efter en aftensang snart faldt i søvn.

Det var dejligt næste morgen at få et varmt brusebad. Efter at vi havde spist, sang vi morgensang i skolegården. »Nu rinder solen op af østerlide, forgylder klippens top og bjergets side« sang vi og tænkte måske lidt mere over teksten, end når vi synger den hjemme.

Der findes endnu nogle stavkirker i Norge, og vi skulle se Heddal stavkirke, som er den største og tillige en af de interessante, og vi gav os god tid til at se den og høre dens historie.

Busturen blev en stor oplevelse, men større indtryk end højfjeldet gjorde dog Vrangfos, der har et vandfald på 23 m, og sluserne. Vi var så heldige, at vi så to både, en for opadgående og en fragtbåd på vej til Skien, passere forbi.

Det var svært at bryde op og gå i busserne igen; men vi skulle jo nå Larvik inden aften. Vi kørte gennem Ulefoss og Skien, og vi spadserede gennem en norsk bøgeskov til vandrehjemmet »Dalheim«, hvor vi skulle overnatte. Det viste sig, at der var en fin badestrand i nærheden, og om aftenen var der adskillige, der fik sig en dukkert, andre soppede i strandkanten, og atter andre legede akrobater på nogle træstammer ude i vandet, især udmærkede Svend Gregersen sig som balancekunstner.

Nogle klatrede til vejrs, det var uvant og spændende, andre gik tur i bøgeskoven. Hvem kunne tænke på at gå i seng i sådan en lun sommeraften i så skønne omgivelser? Men på et vandrehjem skal der være ro til bestemt tid, og det blev der på rekordtid.

Den sidste formiddag blev der tid til at se Larvik og til at gøre forskellige indkøb. Vi spiste til middag på »Farris Bad« og skulle så skynde os ombord på »Peter Wessel«.

Vi havde haft nogle dejlige dage sammen i Norge. Alle havde medvirket dertil, fru Jakobsen, der stod i spidsen for det hele, Dam og Buhrkall, de tre dygtige chauffører og alle I gamle elever, som var med.

Ja, vi havde haft en god tur; men mon vi alligevel ikke allesammen tænkte, da vi så Danmarks kyst dukke frem: Der har jeg rod, derfra min verden går!

Karen Søndergaard.

1960 — Meddelelser

Elevmødet bliver søndag den 17. juli. Vel mødt alle gamle elever.

Sverigesturen bliver i sidste halvdel af juni. De to sidste aars elever faar alle tilsendt program i god tid. Elever af tidligere aargange kan ogsaa deltage, men de bedes sende mig et brevkort, saa faar de program, naar det foreligger.

Aalborgmødet bliver søndag den 4. december. Til dette ekstra elevmøde er alle gamle elever ogsaa velkomne. *H. J.*

Det sker hvert eneste år, at der kommer nogle årsskrifter tilbage med påskriften: Bortrejst, hvorhen vides ikke. Det er kedeligt, både for de gamle elever, som derved glider ud af elevforeningen, og for os, som får årsskrifterne retur.

Det kan undgås, hvis I vil sende mig et brevkort, når I skifter adresse — vel at mærke varig adresse — for så længe I ikke har fast bopæl, er det mest praktisk, at det går til jert hjem. Men jeg har lagt mærke til, at mange, som forlængst er gift eller i fast stilling, stadig får det sendt til deres hjem. Var det ikke en idé at få det rettet nu?

Det kan også gøres på den måde, at I på postopkrævningsadressekortet skriver adressen, hvor der står: Meddelelse til afsenderen.

Tænk over det, og gør alvor af det!

Karen Søndergaard, kasserer.

Elevfortegnelse

Vinteren 1958-59.

Knud Krogh Andersen, Søengene, Birkelse.
Kresten Møller Andersen, Gammelholm, Hørby.
Jørgen Bach, Anneksgaarden, Klokkeholm.
Arne Bendix, Annebergvej, Aalborg.
Ingolf Carlsen, Nørhaven, Østervraa.
Børge Christensen, Houmosen, Sæby.
Leif Christensen, Langholthus, Vester Søholt, Østervraa.
Palle Spanggaard Christensen, Holtegaard, Solbjerg, Østj.
Steen Christensen, Søndergaard, Øland, Halvrimmen.
Erik Christiansen, Hareskov 241, Hareskovby, Sjælland.
Hans Christiansen, Holt Bjerg, Præstbro.
Henning Christoffersen, Tisted, Arden.
Anders S. Clemmensen, Nysum, Arden.
Niels-Anker Clemmensen, Nysum, Arden.
Henning Egeborg, Sæby.
Leif Eriksen, Tisted, Arden.
Mogens Eriksen, Hegnsgaard, Tornby.
Ole Flauenskjold, Vesterskov, Flauenskjold.
Niels Chr. Fristrup, Stenagergaard, Binderup, Nibe.
Svend Frost, Stendet, Jerup hede, Jerup.
Hans Futtrup, Fruerlund, Ø. Hurup, Østj.
Knud Erik Gammelby, Monstrup, Doense.
Sven Gregersen, Gjol, Aabybro.
Per Guldbæk, Hougaarden, Terndrup.
Kaj Ole Gundersen, Skoven, Byrum, Læsø.
Palle Hadding, Kragelund hede, Sæby.
Børge Hansen, Svensongade 19, Aalborg.
Hans Dahl Hansen, Kildegaard, Terndrup.
Svend Hvarregaard, Hune, Blokhus.
Bent Hylander, Skraavej 6, Skagen.
Poul Haages, Nørsgaard, Kvissel.
Bent Jensen, Østerled, Voergaards mark, Præstbro.
Erik H. Jensen, Lykkensminde, Ø. Melholt, Asaa.
Jens Erik Jensen, Knøsgaard, Aabybro.
Jens Holger Jensen, Vadum Mølle, Hvorupgaard.
Niels Orla Jensen, Højgaard, Borup, Halkjær.
Niels Tøttrup Jensen, Bælum Skovhuse, Bælum.
Poul Vestergaard Jensen, Havens mark, Hørby.

Svend Aage Jensen, Vindbæk, Jerup.
 Jørgen Jeppesen, Skibsted, Kongerslev.
 Hans Johansen, Raunstrup Møllegaard, Hjallerup.
 Karl Møller Knudsen, Hørbylund, Hørby.
 Ole Emil Knudsen, Landerupgaard, Taulov.
 Kristian Kronborg, Nr. Thorup mk., Hjortdal, Fjerritslev.
 Anker Larsen, Øster Alle 1, Jerslev J.
 Ernst Georg Larsen, Østerby, Øland, Halvrimmen.
 Gunnar Larsen, L. Pleth, Poulstrup, Vraa.
 Jens Ejler Larsen, Gandrup Enge, Gandrup.
 Karl Chr. Larsen, Gandrup Enge, Gandrup.
 Jens Jørgen Larsen, Kølvring, Birkelse.
 Kresten Madsen, Maskinstationen, Visborg.
 Niels Laug. Mathiasen, Ny Toftlund, Sæby.
 Poul Møller, Tisted, Arden.
 Anders Chr. Nielsen, Sebbersund.
 Bent Nielsen, Hedebo, Ajstrup, Sulsted.
 Knud Erik Nielsen, Højstedlund, Dybvad.
 Knud Erik Nielsen, Juelstrup, Støvring.
 Poul Møller Nielsen, Søengene, Birkelse.
 Villy Rosenørn Nielsen, Henning Smiths vej 16, Aalborg.
 Arne Nørgaard, St. Pleth, Poulstrup, Vraa.
 Niels Erik Nørgaard, Vennebjerg, Lønstrup.
 Kaj Obel, Øster Sundby, Aalborg.
 Holger Olsen, Borup, Støvring.
 Erik Pape, Roeslund, Høllum.
 Niels Peter Pedersen, Engholm, Hundeleve, Gjølstrop.
 Svend Erik Pedersen, Skellet, Agersted.
 Erling Poulsen, Vinkelgade 7, Dybvad.
 Børge Larsen Skole, Skovvang, Birkelse.
 Sigurd Starcke, Birket, Uggerhalne.
 Jens Peter Sudergaard, Grindsted, Uggerhalne.
 Ole Gaarn Svendsen, Sulsted.
 Børge Chr. Sørensen, Aabogaard, Sæby.
 Gunnar Holm Sørensen, Brøndum, Løgstør.
 Hans Chr. K. Sørensen, Fredensbo, Grindsted, Uggerhalne.
 Harry S. Sørensen, Lundby hede, Løgstør.
 Niels Harald Sørensen, Søraavej 6, Agersted.
 Søren Chr. Sørensen, Kraghede, Hørby.
 Søren Sørensen, Langbrokro, Vodskov.
 Find E. Thomsen, Grindsted, Uggerhalne.
 Mogens Nørgaard Thomsen, Storskoven, Dronninglund.
 Ole Thomsen, Smedegaardsvej, Nr. Tranders, Aalborg.
 Poul Martin Thomsen, Højholt, Mylund.

Bjarne Uhrenholt, Frugtgaarden, Essendrup, Fjellerad.
 Leif Vilsen, Vandrehjemmet, Kystvejen, Hirtshals.
 Svend Aage Vammen, Ivar Huitfeldtsvej 5, Aalborg.
 Poul Østergaard-Hansen, Nørre Fredborg, Jerup.
 Karl-Johan Plesner, Blokhus Klitplantage, Blokhus.

Sommeren 1959.

Bodil Als, Terndrup.
 Else Andersen, Nr. Katholm, Hjallerup.
 Inger Andersen, Gudum, Vaarst.
 Joan Andersen, Dronningensgade 14 c, Nørresundby.
 Kirsten Andersen, Clausholm mark, Klokkeholm.
 Lillian Andersen, Korsagerhus, Stenhøj, Frederikshavn.
 Aase Andersen, Vesterled 37, Vester Hassing.
 Inge Bertelsen, Abildgaardsvej 43, Frederikshavn.
 Tove Boiesen, Nordre-Rønner Fyr, Vesterø Havn.
 Lis Bouet, Lille Bouet, Asaa.
 Toni Bouet, Lille Bouet, Asaa.
 Lis Budolfson, Ny Nørgaard, Lørslev.
 Alice Christensen, Markgaarden, Gjølbæk, Aabybro.
 Bodil Christensen, Tannisby, Tversted.
 Elin Christensen, Fælledvej 13, Brønderslev.
 Elin Dahl Christensen, Vestergade 133, Brønderslev.
 Else Dahl Christensen, Vestergade 133, Brønderslev.
 Karla Christensen, Altona, Tuen, Tversted.
 Linda Christensen, Tolstrup, Hjallerup.
 Ingrid Christiansen, Aron Jakobsensvej 83, Aalborg.
 Lilli Christoffersen, Vaarst.
 Karin Ekelund, Bornholmsgade 54, I., Aalborg.
 Marie Engemann, Højgaard, Braarup, Vindblæs.
 Annette Espensen, Fyensgade 45, Brønderslev.
 Lene Frost, Hale Mølle, Stenhøj, Frederikshavn.
 Mona Gade, Komdrup.
 Hanna-Lisa Gjørup, Storvorde.
 Kirsten Gregersen, Vaarst.
 Ruth Gregersen, Vaarst.
 Sonja Gregersen, Uttrupvej 5, Nørresundby.
 Anni Guldbæk, Hougaarden, Terndrup.
 Lis Guldbæk, Gudum, Vaarst.
 Grete Hansen, Uggerby, Hjørring.
 Lis Rønn Hansen, Søndergade 15, Brønderslev.
 Mona Hansen, St. Hybholt, Dybvad.
 Edith Jakobsen, Fluebjerg, Tolne.
 Ingelise Jacobsen, P. Møllersgade 34, Frederikshavn.

Agnete Viller Jakobsen, Anne-Mariesvej 6, Hasseris, Aalborg.
 Anna Kirsten Jensen, Rønningen, Øster Hurup.
 Bodil Jelsbak Jensen, O. Vestergaard, Skibsted, Frederikshavn.
 Inge Gade Jensen, Fruerlund, Øster Hurup.
 Karen Knudsen Jensen, Svanfolk, Kongerslev.
 Käthe Jensen, Sverigesgade 15, I., Aalborg.
 Ruth Birthe Jensen, Hjallerup enge, Hjallerup.
 Ruth Jensen, Try, Dronninglund.
 Lilli Jørgensen, Stadionsvej 13, Skagen.
 Asta Knudsen, Skolegade, Flauenskjold.
 Else Jensen Kok, Mergelsbæk, Kaas.
 Ida Kruse, Eiersvej 19, Helsingør.
 Ebba Møller Larsen, Starengvej 68, Brønderslev.
 Joan Larsen, Torpet, Vadum.
 Solveig Larsen, Thistedvej 71 B, Nørresundby.
 Elly Lauritsen, Bislev, Nibe.
 Gisela Längerich, Svalegade 17, Flensborg.
 Birthe Madsen, Istedgade 4 o. g., Aalborg.
 Jytte Madsen, Hytten skov, Dybvad.
 Grethe Mikkelsen, Florvej 3, Frederikshavn.
 Grete Møller, Altona, Tuen, Tversted.
 Bente Nielsen, Vestergade 1, Frederikshavn.
 Dorrit Østergaard Nielsen, Østergaard, Gærum, Frederikshavn.
 Else Nielsen, Gaasestien 4, Skagen.
 Erna Nielsen, Engholm, Ørtoft, Sæby.
 Ingrid Nielsen, Christiansgade 21, I. th., Aalborg.
 Karen-Margrethe Hostrup Nielsen, Klokkeholm.
 Karen Marie Nielsen, Ørum Vestermark, Hjallerup.
 Margit Nielsen, Frejasvej 4, Viborg.
 Ruth Nielsen, Siversletvej 1, Dybvad.
 Lea Nørgaard, Øster Hurup.
 Bente Olesen, Toftelund, Sæby.
 Jette Ottesen, Vinkelvej 22, Skagen.
 Inge-Lise Pedersen, Christiansmindevej 5, Løgstør.
 Ingrid Pedersen, Bredgade 38, Taars.
 Ulla Breuer Pedersen, Sæbybanen, Frederikshavn.
 Vitha Pedersen, Mosegaardsvej 17 c, Skagen.
 Emma Elise Pindstrup, Brøndumgaard, St. Brøndum.
 Margith Poulsen, Nørredige, Gjol, Aabybro.
 Lis Rasmussen, Stranden, Vester Hassing.
 Inger Riise, Tiendemærk, Gudumholm st.
 Benthe Rump, Lars Bødgersvej 30, Skagen.
 Grete Schou, Kirkesti 1, Svenstrup.
 Jette Skjødsholm, Terndrup.

Jytte Sønderby, Jernbanegade 12, Hjørring.
 Margrethe Søndergaard, Tødsø, Nykøbing, Mors.
 Anna Søkbæk Sørensen, Lundby Hede, Løgstør.
 Birthe Sørensen, Klæstrup, Jerslev J.
 Birthe M. Sørensen, Krogsholm, Terndrup.
 Gurli Sørensen, Hedebo, Jerup.
 Ketty Sørensen, Uggerhald, Aalbæk.
 Linda Sørensen, Gjol, Aabybro.
 Grethe Thomsen, Dvergetved, Kvissel.
 Hanne Thomsen, Solvang, Badskær, Dybvad.
 Lykke Thomsen, Søndergaard, Lyngsaa.
 Karna Thygesen, Terndrup.
 Lise Vandborg, Vaarst.
 Tove Villadsen, Komdrup St.

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE:

Juel Højbjerg, Jerslev Østermark, Jerslev,
 formand.
Edel Jensen, »Titan«, Dannebrogsgade 43, Aalborg,
 næstformand.
Karen Søndergaard, Stidsholt Ungdomsskole, Sæby,
 kasserer.
Jørgen Jeppesen, Skibsted, Kongerslev.
Villy Stentoft, Bjerget, Frøstrup.
Gerda Osterland Rasmussen, Dybvad.
Henry Pedersen, Elling, Frederikshavn.

Elevmødet i 1960 bliver søndag den 17. juli.

Regnskab

for året 1. juni 1958 til 31. maj 1959.

INDTÆGT

Årsskrifter	4.826,00
Indestående i sparekassen	1.510,52
Indestående på giro	71,88
Renter	76,65
	6.485,05

UDGIFT

Årsskrift og konvolutter	3.021,35
Frimærker	1.375,00
Blanketter m. m.	71,72
Himmerlandsstævnet	17,00
Annoncer	105,75
Gave til skolen	500,00
Indestående på giro	66,72
Indestående på sparekassen	1.084,26
Underskud 1958	218,63
Kassebeholdning	24,62
	6.485,05

Stidsholt Ungdomsskole, den 12. juli 1959.

Karen Søndergaard.

Ovenstående regnskab er dags dato revideret og intet fundet at bemærke, kassebeholdningen er til stede.

Sindal, den 17. juli 1959.

Ingeborg Vestergaard.

Stidsholt, den 19. juli 1959.

Chr. Dam.